

Terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului

Duminică, 19 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Descrisă magnific în profeție, misiunea Domnului Hristos descoperă un Tată implicat în lucrările esențiale ale planului de mântuire: vindecare, eliberare de păcat, izbăvire. El nu este implicat în eliberarea de certificate de bună purtare pentru păcătoși, oricât de mult ne-ar plăcea nouă acest gen de mântuire.

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați” (Isa 61:1-2).

De unde știa Domnul Hristos că Duhul lui Dumnezeu este în El? Versetul explică acest lucru, iar concluzia nu poate scăpa nimănui: Când trimiterea vizează vindecarea, eliberarea din robia păcatului și izbăvirea de sub puterea lui, putem fi siguri că este vorba despre Duhul lui Dumnezeu. „El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat 1:21).

Cum realizează Duhul această lucrare de vindecare?

Observați cum continuă descrierea misiunii:

„Să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui” (Isa 61:3).

Vă rog să remarcați poziția în care se găsesc cei cărora cerul le va face înalta cinste de a le acorda „o cunună împărătească” un „untdelemn de bucurie” și o „haină de laudă.” Ei au ajuns cât de jos se putea în disperarea cu natura lor păcătoasă, deoarece au înțeles dureros că „nimic bun nu locuiește în mine.” Au ajuns în sac și cenușă, deoarece au văzut bine natura falimentară a realizărilor spirituale ale firii pământești. Doar lor li se poate încredința în siguranță „o cunună împărătească,” deoarece au trecut, alături de Fratele lor mai mare, prin experiența răstignirii eului.

Privind în jur, ei suspină și gem din pricina urâciunilor prin care biserica încearcă să domesticească păcătoșenia inimii firești. Ei observă tot felul de tehnici de spiritualizare, tot

felul de surogate de pocăință, unele împrumutate chiar din bezna și din misticismul mănăstirilor evului mediu. Doar ei pot aprecia valoarea unui „untdelemn de bucurie,” ungera cu Duhul Sfânt prin care sunt făcuți părtași de natură divină.

Ei sunt mâhniți profund de disprețul arătat față de haina neprihănirii lui Hristos în poporul lor. Oamenii au nevoie de acea haină doar spre a fi protejați de mânia lui Dumnezeu, și nu cred că ea poate deveni cu adevărat a lor. O cer și se bucură de capacitățile ei miraculoase, dar sub protecția ei nu fac altceva decât să coasă șorțuri din frunze de smochin cu care să se prezinte la judecată. Cei care observă această anomalie sunt mâhniți de profunda neînțelegere a măreției neprihănirii lui Hristos, iar lor li s-a promis „o haină de laudă.”

Și toate acestea pentru ce? Ca ei să poată fi făcuți „terebiți ai neprihănirii” și „un sad al Domnului.” Ultima generație de credincioși este chemată la o asemenea înaltă onoare încât mintea parcă se oprește, mută de admirație. Dumnezeu a plănuit să planteze pe muntele adunării Dumnezeilor, la capătul miază-noaptei, o specie nouă de ființe, o falnică demonstrație a efectelor salvatoare produse de jertfa Sa. Oameni păcătoși făcuți părtași de natură divină vor fi chemați să devină „un sad al Domnului” pentru generațiile următoare de familii create în univers. Ei vor fi garanții neprihănirii, vor „sigila desăvârșirea” astfel ca viitorul să nu mai cunoască niciodată un eveniment traumatic precum cel pe care îl trăim acum. Terebiții neprihănirii vor garanta liniștea și pacea împărăției prin forța experienței din care au venit, care a dovedit fără tăgadă că legea este sfântă, dreaptă și bună. Iar în fruntea lor, onorat de toți locuitorii lumilor necăzute, va sta Fratele lor mai mare, Omul Isus Hristos.

Nu poate exista onoare mai mare și misiune mai importantă decât aceea de a fi alături de Duhul Sfânt în pregătirea acestui grup de oameni. Se pregătește cel mai spectaculos eveniment al tuturor timpurilor, iar Solul legământului cel veșnic este gata să intre „deodată” în Templul Său (Mal 3:1-3). Această lucrare a ispășirii finale este atât de importantă în economia complexă a mării controversate încât ea trebuie realizată chiar cu riscul pe care și l-a asumat Moise atunci când a cerut ca numele lui să fie șters din cartea vieții.

Guvernarea divină așteaptă oameni care „vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica iarăși năruirile din vechime, vor înnoi cetăți pustiite, rămase pustii din neam în neam” (Isa 61:4). Cu alte cuvinte, ei trebuie să cerceteze Scripturile „spre a descoperi adevărurile ascunse sub gunoiul erorilor,” până când în biserică „un singur interes va predomina” și „un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte,” adică „Domnul, neprihănirea noastră.”

Oferta cerului este glorioasă, și ar fi o rușine veșnică să o refuzăm: „Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău” (Isa 62:3).